

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 08 marca 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Marchwicka

Protokolant: Anna Olszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Starego Miasta Małgorzaty Dziewońskiej

po rozpoznaniu rozprawie w dniach 28.11.2011r., 23.01.2012r., 08.03.2012r., 14.04.2012r., 20.04.2012r., 24.05.2012r., 17.07.2012r., 09.08.2012r., 23.11.2012r., 20.12.2012r., (...).2012r., 01.03.2012r. we W. sprawy

1. **T. G. (T. G.)**

syna J. i R. z d. S., ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 06 października 2004 r. do 28 maja 2008 r. we W., będąc Naczelnikiem Sekcji do (...) z Przystępnością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że:

- korzystał ze służbowego samochodu, którym przewożony był przez

funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji we W. z miejsca

zamieszkania do miejsca pełnienia służby,

- w dniach 21 kwietnia 2007 r., 18 maja 2007 r. i 20 października

2007 r. użytkował samochód służbowy marki S. (...), nie

posiadając stosownego upoważnienia wydanego przez Komendanta

Miejskiego Policji we W.,

- w dniach 6 listopada 2006 r., 25 listopada 2006 r., 16 grudnia

2006 r., 17 grudnia 2006 r. oraz 18 maja 2007 r., będąc poza

służbą, używał służbowego samochodu do celów prywatnych, a w

okresie od 4 do 21 grudnia 2006 r. nie zdawał auta po zakończonej

służbie,

- polecił anulować urlop M. W. (1) za okres od 26 lutego

2007 r. do 15 marca 2007 r., wiedząc, że nie pełniła ona w tym

czasie służby,

- złożył wniosek z dnia 30 lipca 2007 r. o mianowanie M.

W. na stanowisko detektywa (...) d/w z Korupcją

Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą K. Miejskiej

Policji we W., uzasadniając wniosek „dużym

zaangażowaniem, sumiennością i osiągnięciem bardzo dobrych

wyników w pracy” w czasie, kiedy M. W. (1) nie pełniła

służby,

- w dniu 28 maja 2008 r. polecił funkcjonariuszowi K.

Miejskiej Policji we W. J. S. (1) wywieźć z budynku Komendy Miejskiej Policji we W. listy obecności sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą i przywieźć je do miejsca pobytu M. W. (1) w celu poświadczenia przez M. W. (1) nieprawdy poprzez ich podpisanie w czasie, kiedy nie pełniła służby,

czym działał na szkodę interesu publicznego,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

2. M. W. (1) (M. W. (1))

córki H. i G. z d. P., ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

II. w dniu 28 maja 2008 r. we W., będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej policji we W., poświadczyła nieprawdę podpisując listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. za okres od 07 lutego 2008 r. do 09 kwietnia 2008 r., gdy tymczasem w tym okresie nie pełniła służby,

tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

III. w nieokreślonym miejscu i czasie, będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Policji we W., poświadczyła nieprawdę podpisując listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. za okres od 19 lutego 2007 r. do 15 marca 2007 r., gdy tymczasem nie pełniła w tym okresie służby,

tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k.

IV. w okresie od lutego 2008 r. do kwietnia 2008 r. we W., będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Policji we W., przywłaszczyła nienależne jej wynagrodzenie w kwocie nie mniejszej niż 5 409,60 zł brutto za okres od 07 lutego 2008 r. do 09 kwietnia 2008 r., kiedy to nie pełniła służby, a nie przebywała na zwolnieniu lekarskim, ani na urlopie wypoczynkowym,

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. J. S. (1) (J. S. (1))

córki A. i E. z d. Z., ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

V. w dniu 28 maja 2008 r. we W., poprzez dostarczenie listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. do miejsca pobytu M. W. (1), a następnie przekazanie poświadczających nieprawdę list obecności z powrotem do sekretariatu Sekcji, udzieliła pomocy M. W. (1) w popełnieniu czynu zabronionego poświadczania nieprawdy co do okoliczności jej obecności na służbie

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **T. G.** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku a stanowiącego przestępstwo z art.231§1 k.k. przy czym eliminuje z jego opisu działania polegające na tym, że:

- w okresie od 4 do 21 grudnia 2006 r. nie zdawał auta po zakończonej

służbie,

- w dniach 21 kwietnia 2007 r., 18 maja 2007 r. i 20 października

2007 r. użytkował samochód służbowy marki S. (...), nie

posiadając stosownego upoważnienia wydanego przez Komendanta

Miejskiego Policji we W.,

- złożył wniosek z dnia 30 lipca 2007 r. o mianowanie M.

W. na stanowisko detektywa (...) d/w z Korupcją

Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą K. Miejskiej

Policji we W., uzasadniając wniosek „dużym

zaangażowaniem, sumiennością i osiągnięciem bardzo dobrych

wyników w pracy” w czasie, kiedy M. W. (1) nie pełniła

służby,

i za to na podstawie art.231§1 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżoną **M. W. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku co stanowi przestępstwo z art.271§1 k.k. i za to na podstawie art.271§1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżoną **M. W. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku co stanowi przestępstwo z art.271§1 k.k. i za to na podstawie art.271§1 k.k. wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżoną **M. W. (1)** uniewinnia od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo art.284§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

V. uznaje oskarżoną **J. S. (1)** za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku co stanowi przestępstwo z art.18§3 k.k. w zw. z art.271§1 k.k. i za to na podstawie art.271§1 k.k. w zw. z art.19§1 k.k. wymierza jej karę **8 (ośmiu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonej M. W. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza jej karę łączną **10 (dziesięciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. i art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. G. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VIII. na podstawie art.89§1 k.k. w zw. z art.69§1 i 2 k.k. i art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej M. W. (1) łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IX. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. i art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej J. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

X. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek przez pozostawienie w aktach dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k.231 akt pod pozycją 2 i 3;

XI. na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z 626§1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w częściach przypadających na każdego z nich, zaś na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza im opłaty w kwocie po 180 złotych.

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sad ustalił następujący stan faktyczny :

Z dniem 06 października 2004r. T. G. został mianowany na stanowisko służbowe Naczelnika Sekcji do walki z Przestępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W..

Do jego obowiązków służbowych należało m. in. reprezentowanie Sekcji i nadzór nad jej pracą, w tym podejmowanie decyzji w zakresie organizacji i nadzoru nad pracą policjantów i pracowników Sekcji, koordynacja czynności operacyjno – rozpoznawczych w celu wykrywania sprawców przestępstw gospodarczych, organizacja i zapewnienie warunków do właściwej realizacji zadań dotyczących rozpoznania środowisk przestępczych.

Uprawnienia Naczelnika Sekcji obejmowały m. in. realizowanie funkcji kierowniczych wynikających z zajmowanego stanowiska, podejmowanie decyzji związanych z zajmowanym stanowiskiem, prowadzenie pojazdów będących na stanie Sekcji.

M. W. (1) rozkazem personalnym Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. z dnia 20.07.2005r. została mianowana na stopień starszego posterunkowego i pełniła służbę w komisariacie Lotniczym KWP we W..

Na wniosek M. W. (1) z dniem 01 czerwca 2006r. została przeniesiona do dalszego pełnienia służby w Komendzie Miejskiej Policji we W. i skierowana do Sekcji dw z Przestępczością Gospodarczą, której naczelnikiem był T. G.. Z dniem 25 marca 2007r. wobec upływu okresu służby przygotowawczej została mianowana policjantem w służbie stałej.

Z dniem 14 kwietnia 2008r. M. W. (1) została na swoją prośbę przeniesiona do Komisariatu Policji W..

J. S. (1) została przyjęta do służby w Policji z dniem 26 lipca 2004r. i mianowana policjantem w służbie przygotowawczej w Sekcji do (...) z Przestępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., a od 26 lipca 2007r. w służbie stałej.

/dowód: rozkaz personalny nr (...)2004r, akt mianowania, rozkaz personalny nr (...), rozkaz personalny nr 304-2007, rozkaz personalny nr (...), rozkaz personalny nr (...), rozkaz personalny nr (...) – uwierzytelnione kserokopie dokumentów z akt personalnych k.341-375/

W związku z uzyskaną anonimową informacją o nieprawidłowościach występujących w funkcjonowaniu Sekcji dw. z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., w okresie od 08.03.2008r. do 10.06.2008r. Wydział Kontroli Komendy Wojewódzkiej Policji we W. przeprowadził kontrolę dokumentacji.

Do powyższej anonimowej informacji dołączone zostały kserokopie list obecności M. W. (1) za miesiąc luty 2008r. bez podpisów w rubryce z jej nazwiskiem.

Kontroli poddanoteczki osobowe funkcjonariuszy Sekcji dw. z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., karty eksploatacji samochodów użytkowanych przez Sekcję dw. z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., listy obecności kadry kierowniczej K. we W. – nadkom. T. G., listy obecności funkcjonariuszy Sekcji dw. z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. – sierż. M. W. (1), zwolnienia lekarskie i raporty o udzielenie urlopu funkcjonariuszki Sekcji dw. z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. sierż. M. W. (1).

/dowód: protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71

wystąpienie pokontrolne k.76-84;

sprawozdanie z postępowania wyjaśniającego k.257-267;

uwierzytelnione kserokopie książki kontroli pracy sprzętu transportowego k.268-284

Ustalono, iż w czasie pełnienia służby w okresie od 06.10.2004r. do 28 maja 2008r. jako naczelnik Sekcji T. G. był wożony służbowym samochodem przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji we W., z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby oraz po jej zakończeniu do miejsca zamieszkania, w tym również przez J. S. (1).

Ponadto w dniach 6 listopada 2006 r., 25 listopada 2006 r., 16 grudnia 2006 r., 17 grudnia 2006 r. oraz 18 maja 2007 r. T. G. będąc poza służbą, używał służbowego samochodu do celów prywatnych.

W toku przeprowadzonej kontroli ujawniono również, że T. G. nie zdawał tego samochodu po zakończonej służbie w okresie od 04 do 21 grudnia 2006r.

Ponadto ustalono, iż T. G. nie miał upoważnienia bezpośredniego przełożonego do kierowania samochodami służbowymi. Poprzednio posiadane przez niego upoważnienie wystawione przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. straciło ważność z chwilą przejścia T. G. do pracy w Komendzie Miejskiej Policji.

/dowód: zeznania świadka P. K. k. 1072-1075, k.74-75, k.655-656, k.999-1000;

zeznania świadka D. C. k.254-256, k.656-657, k.1139-1140, k.1145;

zeznania świadka A. W. (1) k.89, k.737-738, k.1082-1084,

zeznania świadka M. N. (1) k.108-109, k.739a, k.1101-1105

zeznania świadka T. M. k.143-144, k.742, k.1132-1134,

zeznania świadka K. Z. k.151-153, k.692-693;

protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71;

wystąpienie pokontrolne k.76-84;

uwiarytelnione kserokopie książki kontroli pracy sprzętu transportowego k.268-284

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. G. k.1054-1056, k.1059-1060, k.605-608, k.611, k.984-985, k.986

częściowo wyjaśnienia oskarżonej J. S. (1) k.382-384, k.609, k.986-987, k.1055-1056/

Samochody służbowe Sekcji PG K. we W. były niejednokrotnie pozostawiane przez funkcjonariuszy pod oknami dyżurki oficera dyżurnego K., na wyznaczonych dla pojazdów służbowych miejscach parkingowych – miało to miejsce zwłaszcza wówczas, gdy czynności, do których wykorzystywany był pojazd, kończyły się w późnych godzinach nocnych lub miały rozpocząć się wcześnie rano. Oficer dyżurny K. nie prowadził ewidencji pozostawianych tam pojazdów, zaś osoby pozostawiające auto nie były zobligowane do informowania o tym oficera dyżurnego.

/dowód: zeznania świadka J. S. (2) k. 815,

zeznania świadka A. Z. k. 816

zeznania świadka J. L. k. 816

zeznania świadka J. J. (1) k. 816

zeznania świadka A. T. k. 816-817

zeznania świadka R. W. k. 837

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. G. k.1054-1056, k.1059-1060, k.605-608, k.611, k.984-985, k.986 /

M. W. (1) i T. G. pozostawali we wspólnym pożyciu.

/dowód: odczytane zeznania świadka A. R. (1) k.86,

zeznania świadka A. W. (1) k.89, k.737-738, k.1082-1084,

zeznania świadka M. N. (1) k.108-109, k.739a, k.1101-1105

zeznania świadka A. R. (2) k.111, k.739-739a, k.1135-1136,

zeznania świadka M. B. k.115, k. 739, k.1107,

zeznania świadka G. P. k.125-127, k.740, k.1075-1080,

zeznania świadka P. C. k.129-130, k.741, k.1173-1174

zeznania świadka A. C. k.132-133, k.741-742, k.1109-1110;

zeznania świadka M. S. k.138, k.693-694, k.1136-1138,

zeznania świadka J. Ł. k.141, k.1129-1130

zeznania świadka T. M. k.143-144, k.742, k.1132-1134,

zeznania świadka K. Z. k.151-153, k.692-693

zeznania świadka A. P. k.1134-1135, k.172,

zeznania świadka D. S. k.175-176, k.696, k.1138-1139

zeznania świadka M. N. (2) k.181, k.814, k.1228-1229

zeznania świadka M. C. k. 187-188, k.691-692, k.1105-1106,

zeznania świadka W. K. k.196-197, 698, k.1111,

zeznania świadka W. D. k.199-200, k.699, k.1146-1147

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. G. k.1054-1056, k.1059-1060, k.605-608, k.611, k.984-985, k.986 /

M. W. (1) przebywała na zwolnieniach lekarskich w okresach od 18.01.2007r. do 16.02.2007r., od 16.03.2007r. do 14.04.2007r., od 15.04.2007r. do 14.05.2007r., od 15.05.2007r. do 13.06.2007r., od 14.06.2007r. do 13.07.2007r. i od 14.07.2007r. do 12.08.2007r. i na urlopie macierzyńskim do 06 lutego 2008r.

M. W. (1) od 07 lutego 2008r. do 09 kwietnia 2008r. nie podjęła służby.

W tym czasie M. W. (1) nie przebywała na urlopie wypoczynkowym ani na zwolnieniu lekarskim.

Za okres od 07 lutego do 09 kwietnia 2008r. M. W. (1) pobrała uposażenie z tytułu pełnionej służby w kwocie 5409,60 zł brutto.

/dowód: zeznania świadka I. K. k.178

odczytane zeznania świadka A. R. (1) k.86,

zeznania świadka A. C. k.132-133, k.741-742, k.1109-1110;

zeznania świadka K. Z. k.151-153, k.692-693

zeznania świadka A. W. (1) k.89, k.737-738, k.1082-1084,

zeznania świadka M. N. (1) k.108-109, k.739a, k.1101-1105

zeznania świadka G. P. k.125-127, k.740, k.1075-1080,

zeznania świadka D. C. k.254-256, k.656-657, k.1139-1140, k.1145;

zeznania świadka M. S. k.138, k.693-694, k.1136-1138;

zeznania świadka W. K. k.196-197, 698, k.1111,

protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71

wystąpienie pokontrolne k.76-84/

M. W. (1) złożyła raport o urlop datowany na 24.02.2007r. na okres od 26.02.2007r. do 15.03.2007r.

Powyższy urlop został anulowany na polecenie naczelnika T. G..

W tym czasie M. W. (1) nie pełniła jednak służby i nie przedłożyła zwolnienia lekarskiego.

Uzupełnienie przez M. W. (1) list obecności za okres lutego i marca 2007r. gdy M. W. (1) nie pełniła służby pozostając na zwolnieniu lekarskim nastąpiło w nieustalonym czasie.

/dowód: zeznania świadka M. W. (2) k.101-102, k.418, k.653-655, k.1003-1004, k.1246-1249,

zeznania świadka A. W. (2) (K.) k.97-99, k.421, k.651-653, k.1000-1003, k.1175-1179,

protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71 (w tym raport o udzielenie urlopu k.42)/

Weryfikacja dokumentów wytworzonych przez M. W. (1) w okresie od lutego do kwietnia 2008 r. wykazała, że pierwszy dokument został wytworzony przez nią w dniu 25 marca 2008 r.

/dowód: zeznania świadka P. K. k. 1072-1075, k.74-75, k.655-656, k.999-1000

protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71/

W dniu 28 maja 2008r. T. G. polecił funkcjonariuszce J. S. (1) wywiezienie z budynku Komendy Miejskiej Policji we W. listy obecności sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą i zawieźć je do miejsca pobytu M. W. (1).

W tym czasie jednostka była poddana kontroli prowadzonej przez Komendę Wojewódzką Policji we W..

J. S. (1) zabrała listy obecności z sekretariatu Sekcji i zawiozła M. W. (1).

Następnie po uzupełnieniu list obecności J. S. (1) odwiozła je do sekretariatu.

/dowód: zeznania świadka M. W. (2) k.101-102, k.418, k.653-655, k.1003-1004, k.1246-1249,

zeznania świadka A. W. (2) (K.) k.97-99, k.421, k.651-653, k.1000-1003, k.1175-1179,

protokół kontroli uproszczonej KWP wraz z załącznikami k.12-71/

Podpisy zawarte na listach obecności:

na miesiąc luty 2007r. usytuowane w kolumnie 10 przy nazwisku W. M. w pozycjach 19-23, 26-28,

- na miesiąc marzec 2007r. usytuowane w kolumnie 10 przy nazwisku W. M. w pozycjach 1-2, 5-9, 12-15

- na miesiąc luty 2008r. usytuowane w kolumnie 8 przy nazwisku W. M. w pozycjach 7-8, 11-15, 18-22, 25-29

- na miesiąc marzec 2008r. usytuowane w kolumnie 8 przy nazwisku W. M. w pozycjach 3-7, 10-14, 17-21, 25-28, 31

- na miesiąc kwiecień 2008r. usytuowane w kolumnie 8 przy nazwisku W. M. w pozycjach 1-4, 7-9

zostały nakreślone przez M. W. (1).

Kwestionowane listy obecności były podpisywane w ciągach edycyjnych, jednak nie ma możliwości ustalenia daty sporządzenia spornych podpisów.

/dowód: opinia grafologiczna k.285-337/

T. G. urodził się (...), jest rozwiedziony, na utrzymaniu ma troje dzieci, utrzymuje się z emerytury policyjnej w kwocie 4000 zł, ma obciążenia alimentacyjne w kwocie 750 zł na jedno dziecko, dwoje dzieci mieszka z nim.

/dowód: dane o osobie oskarżonego T. G. k.1053-1054, k.430/

T. G. nie był wcześniej karany.

/dowód: dane o karalności oskarżonego T. G. k.1216/

T. G. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy i nie był chory w czasie czynów, nie jest upośledzony umysłowo. Wykluczono inne zakłócenia czynności psychicznych, które mogą mieć wpływ na ocenę jego poczytalności. Podawane leczenie psychiatryczne nie miało znaczenia orzeczniczego.

W czasie czynów w odniesieniu do stawianych zarzutów nie miał zniesionej, ani też w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Nie było przeciwwskazań do uczestniczenia T. G. w postępowaniu karnym.

/dowód: opinia sądowo-psychiatryczna o T. G. k.505-507/

T. G. – do czasu wszczęcia postępowania wyjaśniającego, a następnie postępowania karnego miał pozytywną opinię z miejsca pracy. T. G. był postrzegany jako osoba wykazująca się zdolnością logicznego myślenia, odznaczająca się spostrzegawczością, umiejętnością kierowania podległym zespołem i podejmowania trafnych decyzji. Kierowana przez niego Sekcja uzyskiwała dobre wyniki w pracy operacyjnej, a jednym z dowodów uznania dla oskarżonego było mianowanie go na stopień podinspektora Policji.

/dowód: opinia służbowa T. G. k. 411 – 412/

M. W. (1) urodziła się (...), jest panną, ma dwoje dzieci, jest bezrobotna bez prawa do zasiłku od października 2011r. jest na utrzymaniu T. G..

/dowód: dane o osobie oskarżonej M. W. (1) k.1054, k.393/

M. W. (1) nie była wcześniej karana.

/dowód: dane o karalności oskarżonej M. W. (1) k.1214/

M. W. (1) nie jest chora psychicznie w rozumieniu psychozy i nie była chora w czasie czynów, nie jest upośledzona umysłowo. Wykluczono inne zakłócenia czynności psychicznych, które mogą mieć wpływ na ocenę jej poczytalności. Podawane leczenie psychiatryczne nie miało znaczenia orzeczniczego.

W czasie czynów w odniesieniu do stawianych zarzutów nie miała zniesionej, ani też w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Nie było przeciwwskazań do uczestniczenia M. W. (1) w postępowaniu karnym.

/dowód: opinia sądowo-psychiatryczna o M. W. (1) k.525-527/

M. W. (1) pracowała w Policji od dnia 25 marca 2004 r. podczas pracy na kolejnych stanowiskach uzyskiwała dobre oceny wyników pracy, była wyróżniana nagrodami pieniężnymi; doceniano jej samodzielność, pomysłowość i inicjatywę, zarzucając jednocześnie brak systematyczności i niedyspozycyjność.

Ocena okresowa sporządzona za okres od 15 kwietnia 2008 r. do 30 czerwca 2008 r. wskazywała na zgodne z wymaganiami przygotowanie funkcjonariuszki do pełnienia powierzonych jej obowiązków i ich realizację.

/dowód: opinia służbowa M. W. (1) k. 415 – 416

ocena okresowa k. 600 – 603/

J. S. (1) urodziła się (...), utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając dochód w wysokości 2000 zł miesięcznie, na utrzymaniu ma dziecko.

/dowód: dane o osobie oskarżonej J. S. (1) k.1054, k.380/

J. S. (1) nie była wcześniej karana.

/dowód: dane o karalności oskarżonej J. S. (1) k.1215/

J. S. (1) pełniła służbę w Policji od dnia 26 lutego 2004 r. Była oceniana jako pracownik bardzo dobrze przygotowany do realizacji zadań na zajmowanym stanowisku, umiejący współpracować z zespołem. Osiągała przeciętne wyniki w pracy, jednak nie formułowano wobec niej ujemnych opinii służbowych i nie prowadzono wcześniej postępowań wyjaśniających, bądź dyscyplinarnych, które mogłyby rzutować na jej negatywną ocenę.

/dowód: opinia służbowa J. S. (1) k. 413 - 414

dokumenty z akt personalnych k. 367 - 375

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2010r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia w sprawie V K 2183/08

1) uznał T. G. za winnego tego, że w dniu 28 maja 2008 r. we W., będąc Naczelnikiem Sekcji do (...) z Przystępnością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że polecił funkcjonariuszowi Komendy Miejskiej Policji we W. J. S. (1) wywieźć z budynku Komendy Miejskiej Policji we W. listy obecności sekcji d/w z Przystępnością Gospodarczą i przywieźć je do miejsca pobytu M. W. (1) w celu poświadczenia przez M. W. (1) nieprawdy poprzez ich podpisanie w czasie, kiedy nie pełniła służby, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i na podstawie art. art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w tym zakresie warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata;

2) uniewinnił T. G. od zarzutów, dotyczących tego, że w okresie od 06 października 2004 r. do 30 lipca 2007 r., będąc Naczelnikiem Sekcji do (...) z Przystępnością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że:

- korzystał ze służbowego samochodu, którym przewożony był przez

funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji we W. z miejsca

zamieszkania do miejsca pełnienia służby,

- w dniach 21 kwietnia 2007 r., 18 maja 2007 r. i 20 października

2007 r. użytkował samochód służbowy marki S. (...), nie

posiadając stosownego upoważnienia wydanego przez Komendanta

Miejskiego Policji we W.,

- w dniach 6 listopada 2006 r., 25 listopada 2006 r., 16 grudnia

2006 r., 17 grudnia 2006 r. oraz 18 maja 2007 r., będąc poza

służbą, używał służbowego samochodu do celów prywatnych, a w

okresie od 4 do 21 grudnia 2006 r. nie zdawał auta po zakończonej

służbie,

- polecił anulować urlop M. W. (1) za okres od 26 lutego

2007 r. do 15 marca 2007 r., wiedząc, że nie pełniła ona w tym

czasie służby,

- złożył wniosek z dnia 30 lipca 2007 r. o mianowanie M.

W. na stanowisko detektywa (...) d/w z Korupcją

Sekcji d/w z Przeszłością Gospodarczą K. Miejskiej

Policji we W., uzasadniając wniosek „dużym

zaangażowaniem, sumiennością i osiągnięciem bardzo dobrych

wyników w pracy” w czasie, kiedy M. W. (1) nie pełniła

służby, czym działał na szkodę interesu publicznego, tj. od popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k.;

3) umorzył postępowanie w zakresie stawianego T. G. zarzutu z art.263§2 k.k.

4) uznał oskarżoną M. W. (1) za winną popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, przyjmując jednocześnie, że stanowił on wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwo z art. 271 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w tym zakresie warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok;

5) uniewinnił oskarżoną M. W. (1) od zarzutu popełnienia czynów opisanych w pkt IV i V części wstępnej wyroku;

6) uznał oskarżoną J. S. (1) za winną popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, przyjmując jednocześnie, że stanowił on wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w tym zakresie warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

7) na podstawie art. 100 k.k. orzekł przepadek przez zniszczenie przedmiotów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 231 pod poz. 1;

8) na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy przedmiotów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 231 pod poz. 2 i 3;

9) na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust.1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach od nich przypadających i wymierzył im opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych i Prokuratora.

W wyniku apelacji Sąd Okręgowy we Wrocławiu utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie umorzenia czynu z art.263§2 k.k. , w pozostałej części uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

T. G. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i na rozprawie w dniu 28 listopada 2011r. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.1054-1055)

Przesłuchany uprzednio również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k.432, 605-608, k.611)

T. G. wyjaśnił, że samochód służbowy wykorzystywał wyłącznie w ramach przysługujących mu uprawnień do celów służbowych, wykazując należytą dbałość o sprzęt. Wskazał, że posiadał upoważnienie Komendanta Wojewódzkiego Policji we W. do prowadzenia pojazdów służbowych, nie wiedział natomiast, że straciło ono ważność z chwilą jego przejścia do pracy w Komendzie Miejskiej Policji. Zaprzeczył, aby nie zdawał po służbie samochodu służbowego, twierdząc, iż nie zawsze był on odprowadzany do garażu, ale zdarzało się, że był pozostawiany na parkingu pod Komendą Miejską Policji, pod oknami oficera dyżurnego albo na dziedzińcu K.. Sytuacje takie miały miejsce, gdy

działania do których wykorzystywany był samochód, wykonywane były do późnych godzin nocnych lub rozpoczynały się wcześniej rano. Wyjaśnił jednocześnie, iż wykorzystywał samochód służbowy również w dni wolne od pracy oraz popołudniami, gdy wymagały tego jego obowiązki, wynikające z charakteru służby.

Ustosunkowując się do zarzutu polecenia anulowania urlopu M. W. (1) wskazał, że pracownik wykorzystuje urlop w zależności od swoich potrzeb i sytuacji, a w przypadku ich zmiany może żądać anulowania wcześniej udzielonego urlopu. Podkreślił przy tym, iż on sporządził na raporcie wyłącznie adnotację o treści: „zgoda”, nie zaś o jego anulowaniu, dodając że w okresie, za który został anulowany urlop M. W. (1) świadczyła pracę.

Kwestia wniosku o mianowanie M. W. (1) na stanowisko detektywa, zdaniem oskarżonego, nie powinna budzić żadnych wątpliwości, bowiem inicjatywa taka mieściła się w granicach jego kompetencji, ocena funkcjonariuszki obejmowała okres poprzedzający jej nieobecność w pracy, kiedy uzyskiwane przez nią wyniki uzasadniały wystąpienie z wnioskiem o awans, natomiast weryfikacja wniosku następowała na wyższym szczeblu i jego akceptacja, bądź odrzucenie, były niezależne od oskarżonego.

T. G. zaprzeczył też, aby polecał J. S. (1) dostarczenie list obecności do podpisu M. W. (1).

Przesłuchany przed Sądem po raz kolejny (k.984-985 i k.986) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując składane uprzednio.

Wskazał również że zdarzały się sytuacje przychodzenia do pracy w soboty i niedziele wówczas, gdy trzeba było zakończyć czynności trwające 48 godzin, jak również gdy z prokuraturą było umawiane doprowadzenie.

Odnosnie anulowania urlopu wskazał, że gdy pracownik zgłaszał mu, że nie chce skorzystać z urlopu i wtedy on mówił to sekretarce albo wyrażał zgodę i te słowa przekazywał sekretarkom gdzie znajdowały się ewidencje raportów o urlop. Tam jedna z osób zajmowała się całą ewidencją. Wyjaśnił, że wśród dokumentów, które polecił zawieść pani W. nie było listy obecności.

Wskazał również, że wcześniej wyjaśnił dlaczego wystąpił z wnioskiem o awans dla pani W.. Mianowicie dlatego, że dopiero wtedy zwolnił się etat.

Wyjaśnił także że z samochodów korzystali również inni pracownicy sekcji jeżeli mieli zadanie do wykonania. Jeżeli prowadzone były czynności operacyjne 2 – 3 miesiące albo nawet i dłużej i była sytuacja korzystna do realizacji, czyli do podjęcia czynności następuje w godzinach popołudniowych czy wolnych od pracy, to szli do pracy bez względu na to czy był to dzień wolny. Wyjaśnił, że samochody w policji są przypisane dla 2 – 3 pracowników, a zdarzało się, że tylko dla jednego pracownika, którzy biorą za niego odpowiedzialność, czyli muszą dokonywać obsługi codziennej, wysprzątać samochód, czy go zatankować. On w tym rozumieniu nie miał żadnego samochodu przypisanego, ale był jako naczelnik sekcji odpowiedzialny za całość mienia sekcji.

Jeśli była konieczność dokonania czynności to poszczególne policjant brał samochód najczęściej za jego zgodą albo naczelnika. Było to realizowane według potrzeb. To mogło wynikać z różnych celów, że jeździł służbowym samochodem, wszystko zależało od sytuacji. Mogło być tak, że komendant zażyczył sobie wcześniej rano jakiś dokument, chciał go mieć przed odprawą, albo nie było odprawy, ale zażyczył sobie jakiś dokument. T. G. wyjaśnił, że musiał podjechać do sekcji, która była na ul. (...), a do 2010 r. na ul. (...), więc wtedy pracownik podwoził go do samego budynku komendy.

Wyjaśnił również, że w policji jest podległość służbowa, polecenia służbowe, na których temat podlegli mu pracownicy nie dyskutowali. Wyjaśnił, że sekcja była podzielona na 4 referaty, a każdym referatem kierował kierownik. Najczęściej praca pracowników z jednego referatu skupiała przy danej jednej sprawie. Całość pracy analizowałem i ustalałem z kierownikami referatów Wyjaśnił, że J. S. (1) podlegała pod kierownika A. C. i to z nim mógł dyskutować o tym co robi J. albo poszczególni ludzie z jego referatu, a nie z poszczególnymi pracownikami. Struktura sekcji była narzucana przez komendanta miejskiego, nie zawsze była zgodna z faktycznymi potrzebami i dlatego M. W. (1) po przyjęciu do sekcji

była wpisana do referatu ds. korupcji. Referat ten prowadziła K. Z. a faktycznie wykonywała czynności w referacie A. C.. Tak było również w tym okresie luty – kwiecień 2008 r. Wskazał, że A. C. nie wiedział o takich ustaleniach, ponieważ od spraw kadrowych i odpowiedzialnym za całą sekcję był T. G..

Następnie sprostował, że od lutego do kwietnia 2008 r. M. W. (1) wykonywała jedynie jego polecenia tak żeby nie miała kontaktu z innymi pracownikami. To wynikało z tego, że wszyscy ludzie wszyscy wiedzieli, że są parą i mają dziecko i byli z tego powodu nieżyczliwie nastawieni do niej. Jak wskazał wtedy była już wszczęta procedura jej przejścia na KP K.. Wyjaśnił, że M. W. (1) nie była w żaden sposób przez niego wyróżniana. W żaden sposób nie odbiegała od sytuacji w sekcji.

Wyjaśnił również, że w godzinach nocnych nie było dostępu do sekretariatu, do sekretariatu miały klucze tylko 3 – 4 osoby to znaczy naczelnik, zastępca G. P. i dwie sekretarki. Wskazał, że zdarzało się z po 2 – 3 dniach uzupełniano podpisy na liście obecności.

M. W. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i na rozprawie w dniu 28 listopada 2011r. skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.1055) podtrzymując uprzednio złożone wyjaśnienia.

W odczytanych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym (k.395) M. W. (1) również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i odmówiła składania wyjaśnień.

Przesłuchana w toku poprzedniego postępowania sądowego (k.609-611) M. W. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów.

Wyjaśniła wówczas, że po powrocie z urlopu macierzyńskiego świadczyła pracę w godzinach popołudniowych. Przyczyną takiego stanu rzeczy była odczuwana przez nią niechęć pozostałych funkcjonariuszy, uważających ją za uprzywilejowaną z racji osobistych więzi, łączących ją z Naczelnikiem Sekcji PG T. G.. Podała, że starała się już wówczas o przeniesienie do innej jednostki i w dotychczasowym miejscu pracy nie miała nawet własnego pokoju. Zaprzeczyła, aby kiedykolwiek podpisywała listy obecności za czas, kiedy faktycznie nie świadczyła pracy, co czyniło w konsekwencji bezpodstawnym również zarzut wyłudzenia pieniędzy tytułem nienależnego wynagrodzenia.

Wskazała również, że po powrocie z urlopu macierzyńskiego, z uwagi na tymczasowość jej pracy w Sekcji PG, z której miała odejść natychmiast po zwolnieniu się innego etatu, nie były jej powierzane żadne zadania, zajmowała się głównie pocztą i statystykami, dlatego też nie stwierdzono, aby wytworzyła w tym czasie jakiegokolwiek dokumenty.

Przesłuchana po raz kolejny (k.985-986) również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych czynów i odmówiła składania wyjaśnień.

Podtrzymując złożone uprzednio wskazała że wracając z urlopu macierzyńskiego nie wiedziała do jakiej sekcji trafi i z takim zapytaniem wystąpiła do naczelnika G.. Wyjaśniła że nie było przeciwskazań aby pracowała w godzinach popołudniowych, nie była przypisana do żadnej sekcji i nie miała przypisanych żadnych spraw. Wskazała również, że zdarzało się, że lista obecności była podpisywana nieregularnie np. po 3 dniach. Odnośnie urlopu wyjaśniła, że okazało się, że nie był jej potrzebny i wówczas chodziła do pracy, jednak nie miała możliwości podpisania listy codziennie, bo nie zawsze miała możliwość wejścia do sekretariatu. Podpisywanie listy obecności w innym dniu według M. W. zdarzało się również innym pracownikom.

J. S. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i na rozprawie w dniu 28 listopada 2011r. skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.1055)

W uprzednio składanych wyjaśnieniach (k.395) J. S. (1) nie przyznała się do stawianego jej zarzutu i odmówiła składania wyjaśnień, podtrzymując równocześnie wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Wówczas zaprzeczyła ona, aby świadomie wywiozła z terenu K. listy obecności, twierdząc, iż często – na polecenie Naczelnika – przewoziła różne dokumenty, zawsze jednak odbierała je zapakowane i nie znała zawartości przesyłek. Przyznała

natomiast, że woziła T. G. z domu do pracy, wskazując, że nie wie o tym aby wykorzystywał samochód służbowy do celów prywatnych.

Przesłuchana na rozprawie (k.609) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmawiając składania wyjaśnień podtrzymała składane uprzednio. Wskazała również że przed przeprowadzką K. pracowała z M. W. (1) w jednym pokoju.

Przesłuchana po raz kolejny (k.985) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień, podtrzymując złożone uprzednio.

Odnośnie przekazywania dokumentów wyjaśniła, że były one przygotowywane i przekazywane przez sekretarki A. K. (1) i M. W. (2). Dokumenty, które brała każdorazowo były w teczce, które nie były opisywane i nigdy nie było widać co w nich jest. Wyjaśniła, że M. W. (1) nigdy nie woziła żadnej dokumentacji, jechała sama. Szła do sekretariatu, podjeżdżała pod komendę i dawała teczkę do rąk naczelnikowi.

Wyjaśniła, że traktowała to zawożenie dokumentów jako polecenie służbowe. Nigdy nie kwestionowała poleceń służbowych przełożonych. Nigdy się nie dopytywała się jakie dokumenty przewozi. Jak wtedy miała zawieźć dokumenty to zawoziła, nie zaglądała jakiej treści były te dokumenty.

Wyjaśniła, że z sekretarkami była w poprawnych relacjach, ale pani M. W. (2) powiedziała, że jej nie lubi. Wyjaśniła, że w stosunku do nich zachowywała się poprawnie, ale one w stosunku do niej były złośliwe. Jej zdaniem one były wyniosłe i zarozumiałe i to może potwierdzić każdy z pracowników sekcji. T. G. nie traktował inaczej, gorzej sekretarek od innych pracowników;

Wyjaśniła, że utrzymywali kontakty koleżeńskie z M. W. (1) kiedy byli jeszcze w K. Miejskiej na ul. (...), również jak związała się z naczelnikiem z T. G.. Kiedy przenieśli się na ul. (...) nie widziała wtedy M. W. (1) w pracy. Wtedy ich kontakty towarzyskie były ograniczone. Rzadziej się widywali, ona była na wychowawczym czy macierzyńskim. Kilka razy była odwiedzić dziecko. Nie rozmawiały o pracy, co będzie robiła jak wróci do pracy. Nie widywała jej w tym okresie od lutego w pracy.

J. S. (1) wskazała że nie przypomina sobie w jakich godzinach wykonywała wtedy pracę, raczej od rana do popołudnia chyba, że były jakieś realizacje.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych mających na celu ustalenie zakresu odpowiedzialności każdego z oskarżonych Sąd dysponował wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonych T. J. S. oraz M. W. (1) w postępowaniu przygotowawczym uzupełnionymi na rozprawie.

Ponadto Sąd miał na uwadze treść zeznań świadków zawnioskowanych przez Prokuratora jak również miał możliwość bezpośredniego zapoznania się z zeznaniami świadków M. R. i D. P. zawnioskowanych przez oskarżonego T. G.. Sąd nie dyskredytował przy tym walorów dowodowych zeznań świadków złożonych na rozprawie, choć mając na uwadze zarówno odległość czasową od zdarzeń objętych zarzutami do postępowania sądowego jak i charakter pracy świadków można było przyjąć że składane w postępowaniu przygotowawczym były bardziej precyzyjne.

Sąd dysponował również dowodami z dokumentów, w postaci protokołu kontroli uproszczonej KWP We W. wraz z załącznikami oraz wystąpieniem pokontrolnym, sprawozdań z postępowania wyjaśniającego, kserokopii książki kontroli sprzętu transportowego, dokumentów z akt personalnych, opinii służbowych opinii grafologicznej, których rzetelności nie kwestionował.

Dokonując ustaleń związanych z dotychczasowym trybem życia oskarżonych Sąd wykorzystał aktualne dane o ich karalności, jak również podawane przez nich dane osobowe, a nadto opinie o ich stanie zdrowia psychicznego sporządzone na etapie postępowania sądowego.

Prawem każdego z oskarżonych było złożenie wyjaśnień najbardziej korzystnych z punktu widzenia jego obrony. Dopóki wersja przytaczana przez oskarżonych była logiczna i spójna z pozostałymi dowodami, należało przyjąć, że zasługiwała ona na wiarę.

Wyjaśnienia oskarżonych Sąd w znacznej części ocenił krytycznie, albowiem stały one w sprzeczności z zeznaniami świadków przesłuchanych w toku postępowania, a nadto odnośnie list obecności M. W. (1) również z opinią biegłego z zakresu badań pisma. Przekonująca była tylko ta część wyjaśnień, która była zbieżna z zeznaniami świadków a zatem w zakresie przyznawanego faktu pozostawiania T. G. we wspólnym pożyciu z oskarżoną M. W. (1), jak również okoliczności dotyczących przypadków pozostawiania samochodów służbowych na dziedzińcu K. Miejskiej oraz wożenia T. G. przez J. S. (1) samochodem służbowym z domu do pracy.

Odnosząc się do przeprowadzonych dowodów Sąd uznał, że na wiarę zeznania świadków zawnioskowanych przez Prokuratora, albowiem korespondowały z innymi dowodami w tym wynikami kontroli przeprowadzonej przez KWP W.. Sąd jako przekonujące ocenił również odczytane zeznania świadków przesłuchanych w uprzednio toczącym się postępowaniu (por J. S. A. Z. J. L. J. J. A. K. i. R. W.), albowiem nie znalazł żadnych racjonalnych powodów do tego, aby odmówić im przymiotu wiarygodności.

Spośród wskazanych świadków wnioskowanych przez Prokuratora w akcie oskarżenia świadek P. K. wskazał że dokonując ustaleń w zakresie nieprawidłowości mających miejsce w sekcji Do walki z Przystępczością Gospodarczą K. W. przeprowadził analizę dokumentacji tj. zarówno teczek personalnych, jak i dokumentów związanych z korzystaniem z samochodów służbowych. W toku kontroli ujawnił rozbieżności w zakresie użytkowania przez T. G. samochodu służbowego z dniami pełnienia przez niego służby. Świadek wskazał, że w zakresie 4 przypadków oskarżony przedłożył stosowną dokumentację, natomiast co do pozostałych kwestionowanych przypadków nie potrafił ich wyjaśnić.

Świadek wskazał również na nieprawidłowości dotyczące odnotowywania nieobecności w pracy oskarżonej M. W. (1). Mianowicie zeznał, że do anonimowego pisma, które stało się podstawą wszczęcia kontroli jednostki kierowanej przez oskarżonego T. G. dołączone były kserokopie listy obecności za miesiąc luty 2008r. w których za okres od 07 lutego 2008r. 26 lutego 2008r. brak było podpisów oskarżonej M. W. (1). Natomiast w momencie wykonywania kserokopii tych dokumentów na przełomie kwietnia i maja 2008r. świadek zauważył, że lista była już podpisana. Wobec takiej sytuacji po przeanalizowaniu rejestrów i dzienników niejawnych ustalono, iż pierwszy dokument M. W. (1) wytworzyła dopiero 25 marca 2008r. Ponadto świadek wskazał, że analizując dokumentację stwierdził zawarty w niej anulowany na polecenie naczelnika raport o urlop M. W. (1) datowany na 24 lutego 2007r., a obejmujący okres od 26 lutego 2008r. do 15 marca 2008r., który był zgodny z listą obecności która została wypełniona później.

Na fakt korzystania z samochodu służbowego poza służbą wskazywały wyniki kontroli przeprowadzonej przez Komendę Wojewódzką Policji we W..

W protokole kontroli i wystąpieniu pokontrolnym jednoznacznie wskazano na brak udokumentowania przez oskarżonego T. G. korzystania z samochodu służbowego w pięciu przypadkach zatem w dniach 6 listopada 2006 r., 25 listopada 2006 r., 16 grudnia 2006 r., 17 grudnia 2006 r. oraz 18 maja 2007 r., podczas gdy dla pozostałych przypadków oskarżony przedłożył stosowną dokumentację.

Również świadek D. C. zeznał o tym, że podczas prowadzonych czynności wyjaśniających poprzedzonych protokołem kontroli przeprowadzonej przez świadka P. K. stwierdził nieprawidłowości w zakresie list obecności M. W. (1), jak również użytkowania przez T. G. samochodu służbowego S. (...) znajdującego się na stanie sekcji od 15 listopada 2005r. w celach pozasłużbowych. Świadek wskazywał, że sprawdzenia w tym zakresie dokonywał na podstawie zapisów w Książce kontroli pracy sprzętu transportowego samochodu S. (...) za okres od 01.01.2007r. do 18.05.2007r.

Świadek wskazał, że T. G. użytkował powyższy samochód jako kierowca w dniach 21.04.2007r., 18.05.2007r. i 20.10.2007r. nie posiadając imiennego upoważnienia wydanego przez bezpośredniego przełożonego, który to

obowiązek wynikał z §7 zarządzenia nr 7 Komendanta Głównego Policji z 26.05.2000r. Odnośnie tego samochodu D. C. wskazywał również, że na początku kwietnia 2008r. był użytkowany w podróży służbowej do K. przez J. S. (1), jednakże dokonane przez świadka sprawdzenia nie potwierdziły tego, albowiem w tym czasie pojazd ten był użytkowany na terenie K. W. na wyjeździe służbowym do T..

Ponadto świadek wskazywał na nieprawidłowości w zakresie dokumentacji związanej z nieobecnościami w pracy M. W. (1), w tym anulowanego urlopu na przełomie lutego – marca 2007r. (opisywany przez świadka K. okres od 26.02.2007r. do 15.03.2007r.). Świadek C. potwierdził również, że kontrolowane listy obecności M. W. (1) zostały uzupełnione w późniejszym czasie, a relacji świadków M. W. (2) i A. W. (2) (K.) dowiedział się o tym, że na polecenie T. J. S. wywozła listy obecności prawdopodobnie celem ich uzupełnienia przez M. W. (1). Świadek wskazał przy tym, że listy obecności stanowią dokument służbowy i nie mogą być bez zgody Komendanta Miejskiego Policji wywożone z pomieszczeń służbowych.

O fakcie nagminnego wręcz wożenia oskarżonego T. G. z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby przez funkcjonariuszy K. we W. w tym również przez J. S. (1) a nadto o tym, że zdarzały się przypadki ściągania funkcjonariuszy z realizacji bowiem naczelnikowi potrzebny był samochód zeznawali przesłuchani w toku postępowania świadkowie m.in. K. K. (2), M. N. (1), K. K. (3), T. M., K. E., K. Z., S. T..

Powyższe osoby wskazywały również, że słyszały o tym, że na polecenie T. J. S. wywozła listy obecności, jednak nie były bezpośrednimi świadkami tego zdarzenia.

Odnośnie tego, że M. W. (1) przez dłuższy czas nie było w pracy i na liście obecności nie było jej podpisów oraz o tym, że wszyscy wiedzieli o tym, że oskarżeni T. G. i M. W. (1) pozostawali we wspólnym pożyciu zeznawali również świadkowie A. R. (1), A. C., K. Z., A. W. (1), M. N. (1), A. R. (2), M. B., G. P., P. C., M. S., J. Ł., T. M., A. P., D. S., M. N. (2), M. C., W. K. i W. D. oraz G. P..

Odnośnie absencji w pracy M. W. (1) świadek G. P. wskazał, że M. W. (1) w ogóle nie było w pracy gdy zaszła w ciążę, A. C. (w którego referacie pracowała) iż chodziła do pracy do około końca 2006r. co potwierdził świadek M. C. jak i K. Z..

Świadkowie A. W. (2) (poprzednio K.) oraz M. W. (2) wskazywały również, że to na polecenie naczelnika G. anulowany został urlop oskarżonej M. W. (1) o który wniosowała w raporcie z 26.02. 2007r. (k.42) zatem w okresie od 26.02.2007r. do 15.03.2007r. które to twierdzenie było zgodne z treścią raportu i zasługiwało na wiarę.

Jak wskazywały dokumenty dołączone do protokołu kontroli oskarżona M. W. (1) przebywała na zwolnieniach lekarskich w okresach od 18.01.2007r. do 16.02.2007r., od 16.03.2007r. do 14.04.2007r., od 15.04.2007r. do 14.05.2007r., od 15.05.2007r. do 13.06.2007r., od 14.06.2007r. do 13.07.2007r. i od 14.07.2007r. do 12.08.2007r. (por. k.44-46) Dokumentacja ta nie zawierała natomiast zwolnienia lekarskiego za okres od 17.02.2007r. do 15.03.2007r.

Uzasadniony pozostawał zatem wniosek że oskarżony T. G. pozostając we wspólnym pożyciu z M. W. (1) anulował urlop tej oskarżonej za okres od 26.02.2007r do 15.03.2007r. aby mogła ten urlop wykorzystać w okresie późniejszym. Uprawnionym był również wniosek, że działanie T. G. wynikało właśnie z łączącej oskarżonych więzi oraz nieprzychylnego traktowania M. W. (1) przez innych pracowników z powodu wykorzystywania tej relacji Stąd też późniejsze uzupełnienie podpisów M. W. (1) na listach obecności za ten okres.

W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonej odnośnie wykonywania przez M. W. (1) obowiązków służbowych w godzinach popołudniowych ewentualnie w dniach wolnych od pracy co w konsekwencji miało powodować niemożność złożenia podpisów na listach obecności były nielogiczne i miały na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Gdyby istotnie było tak jak twierdzili oskarżeni, że zdarzały się sytuacje, że listy obecności z powodu braku dostępu do sekretariatu w dniach wolnych i popołudniowych podpisane były po 2-3 dniach, puste miejsca przy nazwisku M. W. (1) zawarte na listach obecności dołączonych do anonimowego zawiadomienia będącego powodem późniejszej kontroli, nie obejmowałyby tak długich ciągów następujących po sobie dni.

Wyniki prowadzonego postępowania dowodowego pozwalały natomiast na przyjęcie, iż w kwestionowanym okresie od 7 lutego do 9 kwietnia 2008r. M. W. (1) w ogóle nie pełniła służby a późniejsze uzupełnienie podpisów na listach obecności przez tą oskarżoną (na co wskazywała bezsprzecznie opinia biegłego) miało na celu właśnie ukrycie tej absencji.

Trzeba zauważyć, że przesłuchani w toku postępowania funkcjonariusze policji wskazywali na to, że relacja łącząca oskarżonych G. i W. była powszechnie znana, jednakże nie należało się nią interesować, albowiem wzbudzało to nieprzychylnie reakcje ze strony T. G., który określany był jako osoba trudna w kontaktach zawodowych, władcza i nie znosząca sprzeciwu.

W ocenie Sądu nie było żadnych racjonalnych powodów do tego, aby odmówić wiary zeznaniom cytowanych funkcjonariuszy policji, zwłaszcza że relacje co do okoliczności istotnych dla zakresu odpowiedzialności oskarżonych były spójne. W ocenie Sądu fakt, że świadkowie przypisywali oskarżonemu wskazane wyżej cechy charakteru nie powodowało dyskredytowania ich zeznań. W szczególności poza omówionymi zeznaniami świadków K. i C. przekonujące były zeznania świadków A. W. (2) (K.) oraz M. W. (2), które wskazywały nie tylko na fakt anulowania przez oskarżonego T. G. urlopu M. W. (1) ale również opisanego niżej wydania J. S. (1) polecenia dostarczenia M. W. (1) listy obecności celem jej uzupełnienia (por. zwłaszcza k.418 i k.421). Relacje te znajdowały odzwierciedlenie w innych dowodach zwłaszcza zaś w dokumentach z przeprowadzonej kontroli uproszczonej i postępowania wyjaśniającego oraz opinii biegłego z zakresu badania pisma dlatego też Sąd dał im wiarę.

Przeprowadzone dowody pozwoliły przyjąć również, że J. S. (1) była osobą pozostającą w przyjaznych relacjach nie tylko z M. W. (1) z którą jak sama podała pracowała w jednym pokoju, ale również z T. G. dla którego była osobą zaufaną i traktowaną w sposób uprzywilejowany. Z tych okoliczności można było wyprowadzić wniosek iż J. S. (1) miała świadomość tego, że M. W. (1) w kwestionowanych okresach nie pełniła służby.

Odnosząc się do zeznań złożonych przez świadków M. R. i D. P. przesłuchanych na wniosek oskarżonego Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiary. Należało jednak zauważyć, że świadek M. R. który jak wskazał przez dwa lata był bezpośrednim przełożonym T. G., zakończył służbę w roku 2006. Świadek opisywał, że nie był informowany o nieprawidłowościach w sekcji kierowanej przez T. G., jak również wskazał, że nie docierały do niego skargi na osobą naczelnika, zaś pracę sekcji oceniał dobrze. Odnośnie zasad korzystania z samochodu służbowego wskazywał, że wynikały one zarówno z czynności operacyjnych jak i sytuacji. Świadek nie wskazywał jednak wprost na uprawnienie do wożenia funkcjonariuszy z miejsca pracy do domu a na sytuacje nagłe mające miejsce w czasie wykonywania obowiązków służbowych (por. k.1196)

Natomiast świadek D. P., były zastępca Komendanta Miejskiego Policji we W. wskazywał na ogólne zasady czasu pracy i udzielania urlopów funkcjonariuszom policji, natomiast zeznania te nie odnosiły się do konkretnej sytuacji w tym przypadku M. W. (1) o której nieobecnościach nie miał informacji. Świadek wskazywał również na to, że w czasie pełnienia służby nie docierały do niego skargi na osobę T. G., jak również że oskarżony nie wykorzystywał samochodu służbowego do celów prywatnych przy czym świadek nie wskazał na czym opiera swoje przekonanie, które w ocenie Sądu nie było poparte żadnym dowodem.

Świadek w odpowiedzi na zadane pytanie wskazał, że funkcjonariusz policji może odmówić wykonania polecenia służbowego gdy jest ono niezgodne z prawem, przy czym w momencie jego wydania musi mieć taką świadomość. W ocenie Sądu ten ostatni fragment zeznań świadka choć niesprzeczny z przepisami ustawy o policji nie mógł stać się powodem do ekskulpacji oskarżonej J. S. (1).

Istotnie zgodnie z art.58 ust.2 ustawy o policji policjant obowiązany jest odmówić wykonania rozkazu lub polecenia przełożonego, prokuratora organu administracji państwowej lub samorządu terytorialnego, jeśli wykonanie rozkazu lub polecenia łączyłoby się z popełnieniem przestępstwa.

Zgodnie z art.344 k.k. stosowanego odpowiednio również do funkcjonariuszy policji nie popełnia przestępstwa określonego w art. 343 k.k. (zatem odmowy wykonania rozkazu), żołnierz który odmawia wykonania rozkazu polecającego popełnienie przestępstwa albo nie wykonuje go.

Odnosząc te rozważania do niniejszej sprawy należało jednak zauważyć, że J. S. (1) wykonała polecenie służbowe swojego przełożonego T. G. co do które właśnie polecało popełnienie przestępstwa.

Oskarżona J. S. (1) nie kwestionowała, że mogła dokonać wywiezienia dokumentów, zaprzeczając jednocześnie aby miała je przywieść z powrotem do jednostki. W ocenie Sądu taka wersja wydarzeń wydaje się nielogiczna zwłaszcza że przeczyły jej zeznania świadków W. i W. (K.) z których wynikało, że oskarżona tego samego dnia przywozła bieżące listy obecności z powrotem, a z wcześniejszej rozmowy telefonicznej z T. G. wynikać mogło że J. S. (1) ma zawieźć dokumenty do domu.

W oparciu o spójne zeznania świadków A. W. (2) (K.) oraz M. W. (2) uprawnionym było również twierdzenie, że listy obecności, które w czasie godzin pracy winny znajdować się w sekretariacie Sekcji dw. z Przystępczością Gospodarczą K. W. zostały w dniu 28 maja 2008r. na polecenie naczelnika T. G. pobrane i wyniesione z sekretariatu przez J. S. (1). Na listach były zaznaczone miejsca w których oskarżona M. W. (1) miała złożyć podpisy.

Oskarżona J. S. (1) wskazywała, że wielokrotnie zdarzało się, że woziła na polecenie kierownika A. C., rzadko naczelnika T. G., różne dokumenty, jednakże nigdy nie zaglądała do teczek przygotowywanych przez sekretarki i nie wie jaki to były dokumenty. Twierdzenia oskarżonej M. W. (1), że nie przypomina sobie polecenia wywiezienia listy obecności Sąd ocenił krytycznie albowiem stały w sprzeczności z zeznaniami powyższych świadków.

Wskazywane przez oskarżoną J. S. (1) okoliczności, iż nie kwestionowała poleceń i wykonywała je nie powodowało automatycznie przyjęcia, iż nie popełniła przestępstwa.

Trzeba zauważyć, że zarówno świadek A. W. (2) (K.) jak i M. W. (2) zgodnie wskazywały na to, że J. S. (1) została przez świadków poinformowana o tym, że M. W. winna uzupełnić listy obecności w zaznaczonych miejscach. Okoliczności te potwierdził również – na co wyżej wskazano- również świadek C., który informacje te uzyskał od M. W. (2) i A. W. (2) (K.). Tym samym uzasadniony był wniosek, iż oskarżona J. S. (1) wiedziała jaki dokument i w jakim celu wywozi poza budynek Komendy Miejskiej Policji we W..

To, że listy obecności stanowiły dokument również nie stanowiło wątpliwości. Definicja dokumentu zawarta w art.115§14 k.k. wskazuje, że dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Listy obecności jako dowód okoliczności mającej znaczenie prawne (potwierdzenia obecności pracownika w miejscu pracy) z całą pewnością mogły być przedmiotem przestępstwa z art.271§1 k.k.

Na sprawstwo oskarżonej **M. W. (1)** co do samego faktu złożenia kwestionowanych podpisów na listach obecności wskazywała treść opinii biegłego z zakresu badań pisma sporządzona jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego. W ocenie Sądu trudno znaleźć racjonalne powody do tego aby odmówić opinii waloru rzetelności. Biegły J. F. formułując wnioski powołanej opinii wskazał na elementy jakie skłoniły go do przyjęcia, iż sporne podpisy zostały nakreślone właśnie przez oskarżoną i w ciągach edycyjnych. Wobec takiej treści wniosków biegłego jak również zeznań świadków wskazujących na to, że rubryki przy nazwisku oskarżonej W. były puste, nie można było przyjąć za przekonujące twierdzeń że podpisy M. W. (1) były składane przez nią „na bieżąco” . Takie też wnioski co do jednoczesności złożenia podpisów przez M. W. (1) pojawiały się również w zeznaniach przytoczonych wyżej świadków.

Z faktu relacji łączącej oskarżoną z oskarżonym T. G. można również wnioskować że powodem późniejszego (bo dokonanego w czasie przeprowadzanej kontroli) uzupełnienia podpisów była nie tylko chęć ukrycia nieprawidłowości

przez samą oskarżoną M. W. (1) ale również uniknięcie konsekwencji nie tylko służbowych ale również karnych przez oskarżonego T. G..

W ocenie Sądu zgromadzone dowody pozwalały na przyjęcie, iż oskarżony **T. G.** w okresie od 06 października 2004 r. do 28 maja 2008 r. we W., będąc Naczelnikiem Sekcji do (...) z Przystępnością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że:

- korzystał ze służbowego samochodu, którym przewożony był przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji we W. z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby,
- w dniach 6 listopada 2006 r., 25 listopada 2006 r., 16 grudnia 2006 r., 17 grudnia 2006 r. oraz 18 maja 2007 r., będąc poza służbą, używał służbowego samochodu do celów prywatnych,
- polecił anulować urlop M. W. (1) za okres od 26 lutego 2007 r. do 15 marca 2007 r., wiedząc, że nie pełniła ona w tym czasie służby,
- w dniu 28 maja 2008 r. polecił funkcjonariuszowi Komendy Miejskiej Policji we W. J. S. (1) wywieźć z budynku Komendy Miejskiej Policji we W. listy obecności sekcji d/w z Przystępnością Gospodarczą i przywieźć je do miejsca pobytu M. W. (1) w celu poświadczenia przez M. W. (1) nieprawdy poprzez ich podpisanie w czasie, kiedy nie pełniła służby,

czym działał na szkodę interesu publicznego, a co wyczerpywało znamiona czynu z art.231§1 k.k.

Istota występku z art.231§1 k.k. polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego w ściśle określony sposób, to jest przez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków.

Z przekroczeniem uprawnień mamy do czynienia przede wszystkim wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność wykraczającą poza jego uprawnienia służbowe (np. decyzję pozostającą w kompetencji kierownika organu lub urzędu). Przekroczeniem uprawnień jest również czynność mieszcząca się wprawdzie w zakresie uprawnień funkcjonariusza, ale do podjęcia której nie było podstawy faktycznej lub prawnej; jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień (jako przykłady można wskazać: wydanie pozwolenia na prowadzenie pojazdów przez nieupoważnionego urzędnika; dokonanie przeszukania bez podstawy faktycznej i prawnej; stosowanie szykan lub groźby bezprawnej wobec osoby, u której dokonywane jest przeszukanie). Niedopełnienie obowiązków, o którym mowa w art. 231 § 1, to polega ono na zaniechaniu ich wykonania albo na wykonaniu nienależytym, sprzecznym z istotą lub charakterem danego obowiązku. Źródłem obowiązku może być nie tylko przepis prawa, lecz także pragmatyka służbowa.

Przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązku w typie podstawowym (art.231§1 k.k.) jest przestępstwem umyślnym, które można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym (zachodzi on, gdy sprawca uświadamia sobie, iż przekraczając uprawnienia lub nie dopełniając obowiązku, spowoduje zagrożenie dobra publicznego lub prywatnego i z tym się godzi). /por. A. Marek Kodeks karny.Komentarz/

Aby przypisać sprawcy popełnienie przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem zarówno przekroczenie swoich uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, jak i to, że działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (por. postanowienie SN z 10.10.2012r. V K.K. 27/2012)

Niewątpliwie przytoczone wyżej zachowania oskarżonego T. G. wykraczały poza jego uprawnienia oraz były popełnione na szkodę interesu publicznego a pomiędzy przekroczeniem uprawnień przez oskarżonego a działaniem na szkodę interesu publicznego (podatników) istniał związek przyczynowy.

Z zarzutu stawianego przez Prokuratora Sąd wyeliminował zachowania oskarżonego T. G. polegające na tym, że

- w okresie od 4 do 21 grudnia 2006 r. nie zdawał auta po zakończonej

służbie,

- w dniach 21 kwietnia 2007 r., 18 maja 2007 r. i 20 października

2007 r. użytkował samochód służbowy marki S. (...), nie

posiadając stosownego upoważnienia wydanego przez Komendanta

Miejskiego Policji we W.,

- złożył wniosek z dnia 30 lipca 2007 r. o mianowanie M.

W. na stanowisko detektywa (...) d/w z Korupcją

Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą K. Miejskiej

Policji we W., uzasadniając wniosek „dużym

zaangażowaniem, sumiennością i osiągnięciem bardzo dobrych

wyników w pracy” w czasie, kiedy M. W. (1) nie pełniła

służby.

W zakresie opisanych wyżej czterech przypadków użytkowania przez oskarżonego samochodu służbowego bez posiadania stosowanego upoważnienia wydanego przez Komendanta Miejskiego Policji we W. należało zauważyć, że okoliczności te wprawdzie były eksponowane zarówno w zeznaniach świadka C., jak i w sporządzonym przez niego sprawozdaniu, jednakże nie prowadziły automatycznie do przyjęcia zaistnienia przestępstwa. Trzeba bowiem zauważyć, że po pierwsze uprawnienie do korzystania z samochodu służbowego do celów związanych z wykonywaniem tej służby wynikało z zakresu uprawnień T. G. jako Naczelnika Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą (...) W.. Po drugie T. G. posiadał upoważnienie wydane uprzednio przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W.. Z chwilą zmiany miejsca pełnienia służby winien był uzyskać takie upoważnienie od Komendanta Miejskiego Policji we W.. Samo zatem zaniedbanie tego obowiązku nie wyczerpywało znamion czynu z art.231§1 k.k. a należało ocenić jako niedopełnienie formalności związanych z uzyskaniem nowego upoważnienia.

Co do zarzutu polegającego na niezdawaniu samochodu po zakończonej służbie należało mieć na uwadze, że oskarżony T. G. w złożonych wyjaśnieniach podał, że miały miejsce sytuacje pozostawiania samochodów służbowych przez funkcjonariuszy (w tym również Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą K. we W.) na dziedzińcu K. lub pod oknami dyżurki oficera dyżurnego. Klucze i dokumenty pojazdów przechowywane były w dyżurce, ale nie było to odnotowywane w żadnej ewidencji, nie było też wymogu zgłaszania takiego faktu oficerowi dyżurnemu. Wersję tą potwierdzili świadkowie J. S. (2), A. Z., J. L., J. J. (1), A. K. (2) i R. W..

Okoliczności powyższe nie wykluczały zatem, że oskarżony T. G. pozostawiał samochód w tych miejscach choć nie znalazło to odzwierciedlenia w dokumentacji.

Odnosząc się do zarzutu polegającego na złożeniu wniosku o mianowanie M. W. (1) na stanowisko detektywa (...) d/w z Korupcją Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W., uzasadniając wniosek „dużym zaangażowaniem, sumiennością i osiągnięciem bardzo dobrych wyników w pracy” w czasie, kiedy M. W. (1) nie pełniła służby należało zauważyć, że samo wystąpienie z takim wnioskiem nie wykraczało poza zakres obowiązków służbowych T. G.. Wniosek ten podlegał przecież weryfikacji ze strony przełożonych T. G.. W ocenie Sądu sam tylko fakt wskazania przez oskarżonego w sformułowanym wniosku okoliczności nie mających faktycznie miejsca oraz to, że dotyczył on osoby, z którą był związany, nie powodował automatycznie przyjęcia, że swoim zachowaniem oskarżony popełnił przestępstwo kwalifikowane z art.231§1 k.k.

Co do oskarżonej **M. W. (1)** w oparciu o omówione wyżej dowody należało przyjąć, iż dopuściła się popełnienia dwóch czynów kwalifikowanych z art.271§1 k.k. a opisanych w punktach II i III części wstępnej wyroku a mianowicie tego, że

1) w dniu 28 maja 2008 r. we W., będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej policji we W., poświadczyla nieprawdę podpisując listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. za okres od 07 lutego 2008 r. do 09 kwietnia 2008 r., gdy tymczasem w tym okresie nie pełniła służby

2) w nieokreślonym miejscu i czasie, będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Policji we W., poświadczyla nieprawdę podpisując listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. za okres od 19 lutego 2007 r. do 15 marca 2007 r., gdy tymczasem nie pełniła w tym okresie służby.

Natomiast oskarżona **J. S. (1)** w ocenie Sądu dopuściła się popełnienia czynu polegającego na tym, że:

w dniu 28 maja 2008 r. we W., poprzez dostarczenie listy obecności Sekcji d/w z Przystępczością Gospodarczą Komendy Miejskiej Policji we W. do miejsca pobytu M. W. (1), a następnie przekazanie poświadczających nieprawdę list obecności z powrotem do sekretariatu Sekcji, udzieliła pomocy M. W. (1) w popełnieniu czynu zabronionego poświadczania nieprawdy co do okoliczności jej obecności na służbie co wyczerpywało znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.

Odnosząc się do zasadności zarzutu stawianego oskarżonej **M. W. (1)** w punkcie IV części wstępnej wyroku a kwalifikowanego z art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w pierwszej kolejności należało przeanalizować przepisy rozdziału IX ustawy z dnia 06 kwietnia 1990r. o policji.

Otóż zgodnie z art.105 ust.2 cytowanej ustawy uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia o charakterze stałym są płatne miesięcznie z góry w pierwszym dniu roboczym każdego miesiąca, z zastrzeżeniem ust. 3 i 5, zaś zgodnie z art.106 ust.3 ustawy prawo do uposażenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie policjanta ze służby lub zaistniały inne okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa.

Treść art.126 tej ustawy wskazuje również na to, że w wypadkach samowolnego opuszczenia miejsca pełnienia służby albo pozostawania poza nim lub niepodejmowania służby, a także w razie zawinionej niemożności pełnienia służby uposażenie zawiesza się od najbliższego terminu płatności (art. 126 ust. 1 i 3). Dopiero w razie uznania takich nieobecności za nieusprawiedliwione policjant traci prawo do uposażenia za ten okres (art. 126 ust. 2). Prawo policjanta do uposażenia powstaje z dniem mianowania na stanowisko służbowe (art. 99 ust. 1), a wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie ze służby lub wystąpiły okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa (art. 106 ust. 3). W tym okresie prawo to może ulegać tylko ograniczeniu co do wysokości uposażenia w sytuacjach określonych w art. 124 i 125 ustawy oraz zawieszeniu w sytuacjach przewidzianych w art. 126. W tym ostatnim wypadku możliwość wypłaty zawieszzonego uposażenia zależy od uznania lub nie uznania nieobecności w służbie za usprawiedliwioną.

Trudno zatem w oparciu o tak skonstruowane zasady wypłacania wynagrodzenia jak również jego pobierania w sytuacji faktycznego nie pełnienia służby, iż w zarzucanym okresie, gdy oskarżona M. W. (1) służby nie pełniła samo pobranie nienależnego wynagrodzenia realizowało znamiona czynu z art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. Z brzmienia powyższych przepisów należało wywieść wniosek, iż prawo do wynagrodzenia trwa również w sytuacji w której funkcjonariusz policji nie pełni służby. Wówczas zgodnie z cytowanym art.126 ust.1 ustawy o policji wypłacone uposażenie ulega potrąceniu przy najbliższej wypłacie. W sytuacji ustalenia że uposażenie zostało wypłacone bezpodstawnie, pracodawca miałby możliwość żądania jego zwrotu, Dopiero brak zamiaru dokonania takiego zwrotu mogłaby rodzić odpowiedzialność za przywłaszczenie wypłaconej kwoty.

Z tych powodów Sąd uniewinnił oskarżoną M. W. (1) od zarzutu popełnienia czynu z art.284§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Odnosząc się do wskazań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego (por. k.17 i następne) należało zauważyć, że rzeczywiście podstawowym obowiązkiem funkcjonariusza policji jest pełnienie służby, co wprost wynika

z treści rozdziału 7 ustawy o policji. Jak wskazywały zgromadzone dowody M. W. (1) jako funkcjonariuszka policji przez okres blisko 2 miesiące nie pełniła służby pobierając jednak wynagrodzenie. Materiał dowodowy uprawniał również do twierdzenia, iż oskarżona M. W. (1) pozostając w nieformalnym związku ze swoim przełożonym oskarżonym T. G. wykorzystywała ten fakt między innymi do pobierania wynagrodzenia za czas w którym nie pełniła służby.

W ocenie Sądu przypisanie oskarżonej popełnienia czynu polegającego na niedopełnieniu obowiązków czy też przekroczenia uprawnień zatem występku z art.231 k.k. a w przypadku działania oskarżonej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zasadnym wydawałoby się przyjęcie konstrukcji z art.231§2 k.k. byłoby jednak wyjściem poza ramy jakie określa art.399§1 k.p.k. Przepis art.284§1 k.k. od art.231§2 k.k. odróżnia nie bowiem nie tylko rodzaj chronionego dobra ale również odmienny charakter czynności wykonawczej, jak również art.231§2 k.k. określa inne, bo surowsze granice zagrożenia ustawowego karą.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy zgodnie z art.442§3 k.p.k. Sąd jest związany zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem sądu odwoławczego co do dalszego postępowania jednakże zgodnie z art.443 k.p.k. w dalszym postępowaniu wolno wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego albo na korzyść oskarżonego w warunkach określonych w art. 434 § 3 lub 4 k.p.k.

Dlatego też w ocenie Sądu nie bez znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonej innego niż zarzucany czynu pozostawało to, że mimo zaskarżenia przez Prokuratora wyroku w części uniewinniającej ewentualne przyjęcie konstrukcji art.231§1 k.k. w ogóle nie było przedmiotem zarzutu.

Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 01 grudnia 2010r. V K.K. 185/10 LEX nr 688697 iż zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść oznacza, że ani w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym, jego sytuacja nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w sferze ustaleń faktycznych powodujących negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego. W wyniku rozpoznania środka odwoławczego wniesionego jedynie na korzyść, nie jest możliwe, aby sąd odwoławczy zmienił ustalenia faktyczne i w ślad za nimi opis czynu w taki sposób, by ustawowe znamiona przestępstwa, za które sprawca został skazany zostały wypełnione (wyczerpane).

W ocenie Sądu wszyscy oskarżeni przypisanych im czynów dopuścili się w sposób **zawiniony**, zwłaszcza że nie zachodziły żadne okoliczności które mogłyby uzasadniać twierdzenie, iż wina oskarżonych była wyłączona lub też umniejszona.

Wymierzając oskarżonym **kary** za przypisane im czyny Sąd w pierwszej kolejności miał na uwadze wskazania z art.53 k.k. a zatem granice zagrożenia ustawowego karą – w przypadku oskarżonego T. G. czynu z art.231§1 k.k. karą pozbawienia wolności do 3 lat, wobec M. W. (1) czynów z art.271§1 k.k. karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności oraz wobec J. S. (1) za czyn z art.18§3 k.k. w zw. z art.271§1 k.k. karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd miał na uwadze, aby orzeczone kary nie przekraczały swą dolegliwością stopnia winy każdego oskarżonego i we właściwy sposób zadziałały wychowawczo i zapobiegawczo na sprawców, a także prawidłowo wpłynęły na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie ważył, aby były wystarczające dla osiągnięcia celów wychowawczo-prewencyjnych wobec innych potencjalnych sprawców tego rodzaju przestępstw. Nadto powinny utwierdzić w świadomości prawnej społeczeństwa prawidłowe postawy wobec prawa i wzbudzić u oskarżonych przekonanie o konieczności przestrzegania norm prawnych oraz wykształcić krytyczny stosunek do popełnionych przez nich czynów.

Nie bez znaczenia dla wymiaru kary pozostawał fakt, że czynu zostały popełnione przez funkcjonariuszy policji a zatem formacji powołanej do ochrony prawa. W ocenie Sądu od oskarżonych jako funkcjonariuszy publicznych wymagać należało podejmowania działań w ramach obowiązujących przepisów prawa. Skutki działań oskarżonych a także

sposób ich działania determinował przyjęcie tezy iż stopień społecznej szkodliwości czynów był znaczny i nacechowany dużym ładunkiem złej woli.

Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd wymierzył oskarżonym kary: **T. G.** karę 1 roku pozbawienia wolności, oskarżonej **M. W. (1)** kary jednostkowe za czyny II i III części wstępnej wyroku po 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz **J. S. (1)** karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że za czyny jakich dopuściła się M. W. (1) zostały orzeczone kary jednorodnjowe Sąd orzekł o ich połączeniu i wymierzył karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności zgodnie z dyrektywami art.85 i art.86§1 k.k. stosując zasadę pełnej absorpcji.

Mając natomiast na uwadze właściwości i warunki osobiste wszystkich oskarżonych, ich dotychczasowy sposób życia, uzasadnionym było orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności, w tym również kary łącznej wobec oskarżonej M. W. (1) na okresy próby wynoszące – wobec T. G. 3 lata, zaś wobec M. W. (1) i J. S. (1) po 2 lata.

Sąd uznał że wobec uprzedniej niekaralności oskarżonych cele kary zostaną spełnione, mimo nie orzekania bezwzględnych kar pozbawienia wolności.

Ustalając okres próby Sąd stwierdził, że w przypadku oskarżonych J. S. (1) oraz M. W. (1) wystarczający będzie minimalny dopuszczony przez ustawę okres probacji. Osiągnięcie celu wychowawczego, który jednocześnie w sposób realny potwierdzi trafność postawionej względem oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej, nie wymaga dłuższego okresu próby. Natomiast wobec oskarżonego T. G. w ocenie Sądu zasadnym było orzeczenie okresu trzyletniego zwłaszcza mając na uwadze charakter przypisanego oskarżonemu czynu jak również jego warunki osobiste i fakt, że pełnił funkcję przełożonego obu współoskarżonych.

Ponadto na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek przez pozostawienie w aktach dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na k.231 akt pod pozycją 2 i 3 (listy obecności i raport urlopowy M. W. (1)).

Orzeczenie o należnych Skarbowi Państwa kosztach procesu Sąd oparł na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z 626§1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądając je od każdego z oskarżonych w częściach przypadających na każdego z nich, zaś o należnych opłatach na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.